

Sygn. akt I C 2354/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 listopada 2017 roku

Sąd Rejonowy w Kłodzku Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący SSR Eliza Skotnicka

Protokolant prot. sąd. Magda Biernat

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 24 listopada 2017 roku w Kłodzku

sprawy z powództwa R. Z.

przeciwko (...) S.A. Oddział w P. z siedzibą w W.

o zapłatę 25.500,00 zł

I. zasądza od strony pozwanej (...) S.A. Oddział w P. z siedzibą w W. na rzecz powoda R. Z. kwotę 25.500,00 zł (dwadzieścia pięć tysięcy pięćset złotych 00/100) wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 6 września 2016 roku do dnia zapłaty,

II. dalej idące powództwo oddala,

III. zasądza od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 3817 zł tytułem zwrotu kosztów procesu,

IV. nakazuje stronie pozwanej, aby uiściła na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Kłodzku kwotę 2.209,40 zł tytułem zwrotu wydatków tymczasowo wyłożonych przez Skarb Państwa,

V. nakazuje stronie pozwanej, aby uiściła na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Kłodzku kwotę 875 zł tytułem brakującej opłaty sądowej od rozszerzonego powództwa.

UZASADNIENIE

Powód R. Z. wniósł o zasądzenie od strony pozwanej kwoty 8 000 zł tytułem zadośćuczynienia z ustawowymi odsetkami od dnia 9 sierpnia 2016 r. oraz kosztów procesu według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego i opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. Powód domagał się nadto ustalenia odpowiedzialności pozwanej na przyszłość za skutki wypadku komunikacyjnego, któremu uległ w dniu 5 czerwca 2016 r.

W uzasadnieniu pozwu podał, że do dnia dzisiejszego w/w zdarzenie skutkuje u niego silnymi bólami i zawrotami głowy, bólami karku, kręgosłupa odcinka szyjnego i uda prawego, kłuciami w klatce piersiowej, szumami w uszach, nocnym drętwieniem rąk, zaburzeniami snu i koncentracji, a także lękiem przed jazdą samochodem. Powód podał, że w związku z powyższymi dolegliwościami nie jest w stanie normalnie funkcjonować i zmuszony jest zażywać leki przeciwbólowe, co dodatkowo osłabia jego ogólną kondycję psychofizyczną. Powód wskazał, że po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego strona pozwana uznała swoją odpowiedzialność i wypłaciła mu kwotę 66,54 zł tytułem zwrotu kosztów leczenia i kwotę 1 500 zł tytułem zadośćuczynienia, odmawiając przyznania dalszych kwot. W ocenie powoda żądanie kwoty 8 000 zł jest zasadne z uwagi na rozmiar i charakter doznanych przez niego urazów.

Pismem z dnia 16 października 2017 r. powód rozszerzył powództwo domagając się zasądzenia na jego rzecz łącznej kwoty 25 500 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 9 sierpnia 2016 r. do dnia zapłaty.

Strona pozwana (...) S.A. Oddział w P. z siedzibą w W. wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie na swoją rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. W ocenie pozwanej żądana pozwem kwota jest nieodpowiednia, bowiem wypadek, któremu uległ powód nie skutkował konsekwencjami zdrowotnymi uzasadniającymi wypłatę zadośćuczynienia aż w takiej wysokości. Pozwana podniosła, że dokumentacja medyczna powoda nie wskazuje, by doznane urazy spowodowały realne zagrożenie dla jego życia czy zdrowia, nadto brak jest dokumentów, z których wynikałoby, że rokowania na przyszłość co do stanu zdrowia powoda były niekorzystne.

Pozwana wniosła o oddalenie powództwa w rozszerzonym zakresie, kwestionując nadto zasadność naliczania odsetek.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 5 czerwca 2016 r. powód uczestniczył w zdarzeniu drogowym, którego sprawca posiadał ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych u strony pozwanej.

Okoliczność bezsporna.

Po wypadku powód został przewieziony do (...) Centrum Medycznego S.A. w P., gdzie stwierdzono u niego powierzchowne urazy przedniej ściany klatki piersiowej, zalecono m. in. oszczędny tryb życia i kontrolę w POZ. W związku z zawrotami głowy, niedowładem kończyny górnej prawej i odczuwanymi dolegliwościami bólowymi, w szczególności w odcinku piersiowym kręgosłupa, powód korzystał z pomocy lekarza pierwszego kontaktu, ortopedy - traumatologa, neurologa i chirurga, został również skierowany na zabiegi fizjoterapeutyczne, na leczenie szpitalne oraz zażywał środki farmakologiczne. Wynik badania radiologicznego klatki piersiowej wykazał u powoda złamanie trzonu (...), zaś wynik badania radiologicznego odcinka szyjnego kręgosłupa złamanie blaszki granicznej trzonu kręgowego C7.

Dowód:

- karta informacyjna szpitalnego - k. 13 - 14
- historia zdrowia i choroby - k. 15 - 19, 107
- skierowania do poradni specjalistycznych - k. 20, 23
- skierowania do poradni diagnostycznych - k. 21, 24
- skierowanie do szpitala - k. 22
- konsultacja neurologiczna - k. 25 - 26
- konsultacja ortopedyczna - k. 27
- informacje dla lekarza kierującego - k. 28, 33 - 34
- wynik badania radiologicznego - k. 31 - 32

Pierwsze dolegliwości bólowe powód odczuwać po kilku dniach od wypadku. Stwierdzone w wyniku badania RTG złamanie żeber zmusiło powoda do zażywania silnych środków przeciwbólowych i noszenia pasa ortopedycznego przez okres ponad 6 miesięcy. Ponadto powód nosił kołnierz ortopedyczny przez ok. 1,5 miesiąca. Z uwagi na powyższe żona pomagała mu w czynnościach życia codziennego. Do chwili obecnej powód odczuwa skutki wypadku, nie może chodzić, większość czasu spędza w pozycji leżącej, ból utrudnia mu sen, nie odzyskał dawnej sprawności.

Dowód:

- przesłuchanie powoda - k. 98 verte - 99

Pismem z dnia 23 czerwca 2016 r. powód zgłosił szkodę stronie pozwanej domagając się zapłaty zadośćuczynienia w kwocie 30 000 zł (a w przypadku braku możliwości zakończenia postępowania likwidacyjnego w terminie 30 dni bezsporną kwotę 15 000 zł) i zwrotu kosztów leczenia w wysokości 47,34 zł. Pismem z dnia 27 lipca 2016 r. powód wezwał pozwaną do zapłaty kwoty 60 000 zł tytułem zadośćuczynienia i kwoty 66,54 zł tytułem zwrotu kosztów leczenia. W toku postępowania likwidacyjnego strona pozwana wypłaciła powodowi łącznie kwotę 66,54 zł tytułem zwrotu kosztów leczenia i kwotę 1 500 zł tytułem zadośćuczynienia.

Dowód:

- pisma powoda - k. 38 - 41

- przyjęcie zgłoszenia szkody - k. 42 - 43

- informacja dotycząca szkody - k. 44 - 45

- wezwanie do zapłaty - k. 48 - 50

- pismo strony pozwanej dot. przyznanej zaliczki - k. 51 - 52

- przedsądowe wezwanie do zapłaty - k. 53 - 55

- przyznanie świadczeń - k. 56 - 57

W wyniku wypadku z dnia 5 czerwca 2016 r. powód doznał urazu skrętnego kręgosłupa szyjnego z ograniczeniem ruchomości, złamania blaszki granicznej trzonu kręgu C7, urazu kręgosłupa piersiowego z ograniczeniem ruchomości, złamania kompresyjnego trzonu kręgu (...) - (...) i złamania trzonu (...). Doznane urazu skutkują u powoda 15% długotrwałym uszczerbkiem na zdrowiu (poz. 89a i 90a Tabeli oceny procentowej stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu stanowiącej załącznik do Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 2002 r. Dz. U. z 2002 r. nr 234 poz. 1974 j. t.). Do chwili obecnej u powoda występuje ograniczenie ruchomości kręgosłupa szyjnego, wzmoczenie napięcia mięśni przykręgosłupowych szyjnych i dodatni objaw szczytowy. Mimo podjętego leczenia nadal utrzymują się dolegliwości bólowe kręgosłupa piersiowego z uczuciem sztywności, ograniczenie ruchomości kręgosłupa piersiowego, pieczenie skóry tej okolicy i dodatni objaw szczytowy.

W okresie bezpośrednim od zdarzenia, który mógł trwać około dwóch miesięcy, u powoda mogło występować znaczne nasilenie dolegliwości bólowych, które wraz z koniecznością stosowania gorsetu z podpórką utrudniały mu wykonywanie czynności życia codziennego.

Z powodu utrzymywania się dolegliwości powód winien codziennie wykonywać ćwiczenia rehabilitacyjne, prowadzić oszczędny tryb życia, robić częste przerwy w pracy, unikać dźwigania i nadmiernego obciążania kręgosłupa.

Rokowania co do stanu zdrowia powoda są ostrożne uwzględniając długotrwałość utrzymywania się dolegliwości i stwierdzone zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa. Leczenie powoda zostało zakończone, jednak należy uwzględnić możliwość okresowego nasilania się dolegliwości bólowych, co będzie wymagało przeprowadzenia konsultacji lekarzy specjalistów oraz leczenia, w tym rehabilitacyjnego.

Dowód:

- opinia biegłych sądowych z zakresu neurologii J. W. i ortopedii S. L. – k. 134 - 144

- opinia uzupełniająca biegłych sądowych z zakresu neurologii J. W. i ortopedii S. L. – k. 164 – 167.

Pod względem psychicznym wypadek z dnia 5 czerwca 2016 r. nie skutkował u powoda długotrwałym ani trwałym uszczerbkiem na zdrowiu. Przedmiotowe zdarzenie wywołało zaburzenia somatyczne i stres psychiczny, które spowodowały naruszenie stanu emocjonalnego powoda i pogorszyły jego życie osobiste, osłabiając efektywność funkcjonowania i poczucie satysfakcji życiowej. Nasilenie tych zaburzeń nie wymagało jednak terapii psychiatrycznej ani psychologicznej. Rokowania co do stanu zdrowia są pomyślne ze względu na łagodny charakter objawów i samoistną poprawę zdrowia psychicznego bez leczenia psychiatrycznego i psychoterapii. Nie przewiduje się pogorszenia stanu psychicznego powoda w przyszłości z przyczyn związanych w wypadkiem komunikacyjnym.

Dowód:

- opinia biegłych sądowych z zakresu psychologii A. K. i psychiatrii A. H. – k. 169 - 176

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo podlegało uwzględnieniu w całości co do należności głównej oraz w części obejmującej należności uboczne.

W przedmiotowej sprawie poza sporem między stronami był fakt zaistnienia w dniu 5 czerwca 2016 r. zdarzenia drogowego z udziałem powoda. Strona pozwana przyznała, że udzielała ochrony ubezpieczeniowej sprawcy zdarzenia, zakwestionowała jednak zasadność roszczenia dochodzonego pozwem w kontekście doznanych przez powoda obrażeń.

Podstawą rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie był przepis art. 444 § 1 k.c., który stanowi, że w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty. Zgodnie zaś z art. 445 § 1 k.c. odwołującym się do wypadków wskazanych w art. 444 k.c., w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia sąd może także przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę. Pojęcie "sumy odpowiedniej" użyte w art. 445 § 1 k.c. w istocie ma charakter niedookreślony, niemniej jednak w judykaturze wskazane są kryteria, którymi należy się kierować przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia. Zadośćuczynienie ma mieć przede wszystkim charakter kompensacyjny, wobec czego jego wysokość nie może stanowić zapłaty symbolicznej, lecz musi przedstawiać jakąś ekonomicznie odczuwalną wartość. Jednocześnie wysokość ta nie może być nadmierną w stosunku do doznanej krzywdy, ale musi być "odpowiednia" w tym znaczeniu, że powinna być - przy uwzględnieniu krzywdy poszkodowanego - utrzymana w rozsądnych granicach, odpowiadających aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa.

Ustalenie stopnia doznanego uszczerbku na zdrowiu powoda pozostającego w związku przyczynowym z przedmiotową kolizją drogową wymagało wiadomości specjalnych z zakresu medycyny. W związku z powyższym, Sąd na podstawie art. 278 k.p.c. dopuścił dowód z opinii biegłych sądowych z zakresu ortopedii - traumatologii, neurologii, psychologii i psychiatrii.

Sąd w całej rozciągłości podzielił wnioski zawarte w wydanych przez biegłych sądowych opiniach, które są rzetelne, wykonane w oparciu o zgromadzoną dokumentację medyczną powoda, po przeprowadzeniu wywiadu chorobowego oraz bezpośrednich badań powoda. Biegli w swoich opiniach wyjaśnili zarówno metodę ustalania stopnia uszczerbku na zdrowiu, jak też czynniki i stwierdzone urazy, które miały wpływ na ocenę stanu zdrowia poszkodowanego oraz rokowań na przyszłość.

Z opinii sporządzonej przez biegłych z zakresu ortopedii - traumatologii i neurologii wynika, że powód w wyniku zdarzenia z 5 czerwca 2016 r. doznał poważnych urazów tj. skręcenia kręgosłupa szyjnego z ograniczeniem ruchomości, złamania blaszki granicznej trzonu kręgu C7, urazu kręgosłupa piersiowego z ograniczeniem ruchomości, złamania kompresyjnego trzonu kręgu (...) i złamania trzonu (...). Doznane urazy skutkują u powoda aż 15% długotrwałym uszczerbkiem na zdrowiu, zaś do chwili obecnej występuje u niego ograniczenie ruchomości kręgosłupa szyjnego, wzmożenie napięcia mięśni przykręgosłupowych szyjnych i dodatni objaw szczytowy. Podjęte przez powoda leczenie nie dało oczekiwanych efektów i nadal występują u niego dolegliwości bólowe kręgosłupa piersiowego z uczuciem sztywności, ograniczenie ruchomości kręgosłupa piersiowego, pieczenie skóry tej okolicy i dodatni

objaw szczytowy. Z opinii biegłych wynika, że rokowania co do stanu zdrowia powoda są ostrożne z uwagi na długotrwałość utrzymywania się dolegliwości i stwierdzonych zmian zwyrodnieniowych kręgosłupa, istnieje również ryzyko okresowego nasilania się dolegliwości bólowych.

Poza stwierdzonymi wyżej urazami powód nie doznał uszczerbku na zdrowiu pod względem psychicznym. Co prawda, przedmiotowy wypadek spowodował zaburzenia somatyczne i stres psychiczny, które z kolei naruszyły stan emocjonalny powoda i pogorszyły jego życie osobiste, osłabiając efektywność funkcjonowania i poczucie satysfakcji życiowej. Nasilenie tych zaburzeń nie wymagało jednak terapii psychiatrycznej ani psychologicznej, zaś rokowania co do stanu zdrowia powoda są pomyślne ze względu na łagodny charakter objawów i samoistną poprawę zdrowia psychicznego bez leczenia psychiatrycznego i psychoterapii.

Sąd przyjął, że podstawą rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie powinien być zakres doznanych przez powoda obrażeń, rozmiar bólu, czas trwania leczenia oraz stopień ustalonego długotrwałego uszczerbku na jego zdrowiu.

Powód domagał się zasądzenia zadośćuczynienia za doznane krzywdy i cierpienia w wysokości 25 500 zł. Biorąc pod uwagę poczynione wyżej rozważania co do skutków przedmiotowego zdarzenia dla zdrowia powoda, stopnia stwierdzonego uszczerbku na jego zdrowiu oraz rokowań na przyszłość Sąd uznał, że adekwatnym zadośćuczynieniem będzie kwota 27 000 zł. Skoro powód otrzymał w toku postępowania likwidacyjnego kwotę 1 500 zł, to zasadnym było zasądzenie żądanej kwoty.

Powództwo o ustalenie odpowiedzialności strony pozwanej za skutki wypadku na przyszłość podlegało oddaleniu, bowiem w toku postępowania dowodowego nie wykazano, by stan zdrowia powoda mógł się znacznie pogorszyć. Ponadto, mając na uwadze treść przepisu art. 442¹ § 1 i 3 k.c. należy uznać, że w razie ujawnienia się u powoda nowej krzywdy będzie miał on możliwość wystąpienia z nowym powództwem opartym na nowych okolicznościach pozostających w związku przyczynowym z wypadkiem z dnia 5 czerwca 2016 r. Zdaniem Sądu, obecny stan prawny potwierdza zatem, że nie występuje ryzyko przedawnienia ewentualnych przyszłych roszczeń powoda, zaś wyrok ustalający odpowiedzialność na przyszłość strony pozwanej w razie pojawienia się nowej krzywdy nie będzie stanowił istotnego dowodu dla wykazania związku przyczynowego między nową krzywdą a wypadkiem, a sama ewentualność powstania innych skutków zdarzenia nie powoduje istnienia interesu prawnego.

O należnych odsetkach ustawowych od zgłoszonego roszczenia orzeczono w oparciu o art. 481 § 1 k.c. i art. 455 k.c., a także mając na uwadze treść art. 14§1 i 2 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z 2016 r. poz. 2060 j.t.), w myśl którego zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. W przypadku gdyby wyjaśnienie w w/w terminie okoliczności niezbędnych do ustalenia odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania okazało się niemożliwe, odszkodowanie wypłaca się w terminie 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe, nie później jednak niż w terminie 90 dni od dnia złożenia zawiadomienia o szkodzie, chyba że ustalenie odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania zależy od toczącego się postępowania karnego lub cywilnego.

Podkreślić należy, że pozwana otrzymała zgłoszenie powoda w dniu 8 lipca 2016 r., niemniej jednak z powodu niekompletnej dokumentacji, wezwała go do jej uzupełnienia. Ostatecznie pozwana podjęła decyzję o przyznaniu powodowi świadczenia w dniu 6 września 2016 r. i zdaniem Sądu, od tego dnia pozostaje ona w zwłoce. Pozwana kwestionowała zasadność naliczania odsetek od rozszerzonego powództwa, twierdząc, że winny być one należne nie wcześniej niż od dnia następującego po doręczeniu jej odpisu pisma procesowego zawierającego roszczenie w tym zakresie. Nie sposób zgodzić się z tym stanowiskiem, bowiem powód już na etapie postępowania likwidacyjnego wzywał pozwaną do zapłaty kwoty przewyższającej żądanie dochodzone w niniejszym postępowaniu. Należy zatem uznać, że pozwana przed wytoczeniem niniejszego powództwa miała świadomość wysokości zobowiązania, zaś w toku postępowania likwidacyjnego winna prawidłowo i rzetelnie ustalić zakres szkody i rozmiar krzywdy.

Wobec powyższego, Sąd zasądził kwotę 25 500 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 6 września 2016 r., nie zaś od 9 sierpnia 2016 r., jak żądał tego powód, uznając, że od daty wskazanej w pozwie byłyby one przedwczesne.

O kosztach orzeczono po myśli art. 100 k.p.c. Należy wskazać, że powód w zasadzie wygrał proces w całości, bowiem Sąd nie uwzględnił jego żądania jedynie w części dotyczącej odsetek za okres od 9 sierpnia do 6 września 2016r. oraz w części dotyczącej powództwa o ustalenie, natomiast dochodzoną kwotę 25 500 zł zasądził w całości. Łączne koszty poniesione przez powoda wyniosły 3 817 zł, a składają się na nie: opłata sądowa od pozwu - 400 zł, koszty zastępstwa procesowego - 2 417 zł (według stawki obowiązującej w chwili wszczęcia postępowania) i zaliczka na poczet należności biegłych - 1 000 zł. Jednocześnie zaliczka złożona przez powoda nie wystarczyła na pokrycie należności biegłych sądowych, wobec czego, Sąd, w myśl art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych z dnia 28 lipca 2005 r. (Dz. U. z 2016 r. poz. 623 j.t.) nakazał stronie pozwanej jako przegrywającej proces, uiszczenie brakującej kwoty 2 209,40 zł na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w Kłodzku, jak również nakazał pozwanej uiszczenie brakującej opłaty sądowej od rozszerzonego powództwa w wysokości 875 zł